NORAKSTS
Lieta Nr.142167811
1-0895-12/26

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 28.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis R.Dončenko,

piedaloties pieteicējam *A.K.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes – pārstāvei *S.L.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.K.*, personas kods */personas kods/*, pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2011.gada 3.marta lēmuma Nr.1060 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2011.gada 28.janvārī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk arī – VP RRP KPP) Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona (turpmāk – PPP CPB) jaunākais inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu Nr.111782699 transportlīdzekļa vadītājam, kurš neatradās pārkāpuma vietā, par transportlīdzekļa *OPEL ASTRA*, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, novietošanu stāvēšanai Rīgā, Riepnieku ielas un Dzirnavu ielas brauktuvju krustošanās vietā, tuvāk par pieciem metriem no brauktuvju krustošanās vietas, pārkāpjot 2004.gada 29.jūnija Ministru kabineta noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 135.6.apakšpunkta prasības.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $149.^{10}$ panta piektās daļas 8.punktu transportlīdzekļa vadītājam – *A.K.* – piemērots naudas sods 30 latu apmērā.

[2] Ar VP RRP KPP 2011.gada 3.marta lēmumu Nr.1060 (turpmāk arī – Lēmums) 2011.gada 28.janvāra administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums Nr.111782699 (turpmāk arī – Protokols) atstāts negrozīts.

Lēmums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[2.1] Izvērtējot administratīvajā lietā savāktos materiālus, konstatēts un pierādīts, ka transportlīdzekļa *OPEL ASTRA*, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, vadītājs ir izdarījis CSN 135.6.apakšpunkta prasību pārkāpumu. Līdz ar to Protokols sastādīts likumīgi un sods piemērots pamatoti.

Lietā nav neviena objektīva, pamatota un likumīga iemesla, lai atceltu piemēroto sodu.

[2.2] Lai iestātos LAPK $149.^{10}$ panta piektās daļas 8.punkta sankcijā paredzētā atbildība, minētajā situācijā nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis bija novietots brauktuvju krustošanās vietā vai tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās brauktuves malas.

Lietā nav strīda par to, ka transportlīdzeklis *OPEL ASTRA*, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, bija novietots stāvēšanai Rīgā, Dzirnavu ielā. Lietā ir strīds par to, vai minētais transportlīdzeklis bija novietots Dzirnavu ielas un Riepnieku ielas brauktuvju krustošanās vietā.

[2.3] Izskatot pārkāpuma vietā veiktos fotouzņēmumus, ir nepārprotami konstatējams, ka minētais transportlīdzeklis 2011.gada 28.janvārī bija novietots Riepnieku ielas un Dzirnavu

ielas brauktuvju krustošanās vietā vai tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās brauktuves malas.

LAPK 149.[10] panta piektās daļas 8.punktā paredzētā atbildība ir noteikta par abiem CSN 135.6.apakšpunktā definētajiem aizlieguma terminiem, līdz ar to Protokola fabulā jeb pārkāpuma aprakstā norādītais termins nemaina lēmuma būtību.

[2.4] Pieteicējs iesniegumā norādījis, ka novietoja savu dienesta transportlīdzekli Dzirnavu ielā astoņu soļu attālumā līdz krustošanās vietai ar Riepnieku ielu. Tai pašā laikā no fiksētajiem fotouzņēmumiem šis apstāklis nav konstatējams, taču ir saskatāms, ka, pieņemot, ka minētās brauktuves krustojās līdz ar sniega vaļņa sākumu, transportlīdzeklis atrodas novietots transportlīdzekļa korpusa trešās daļas attālumā no brauktuvju krustošanās vietas. Saskaņā ar Ceļu satiksmes drošības direkcijas (turpmāk – CSDD) datu bāzes informāciju transportlīdzekļa *OPEL ASTRA STATION WAGON*, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, garums ir 4,515 metri. Līdz ar to konkrētā transportlīdzekļa korpusa trešās daļas attālums ir 1,505 metri, kas ir ievērojami mazāks par pieciem metriem no šķērsojamās brauktuves malas.

[2.5] Lietas izskatīšanas gaitā netika konstatēti fakti, kas apliecinātu, ka policijas darbinieks tieši vai netieši būtu personīgi ieinteresēts sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu Nr.111782699. Policijas darbinieka darbībās policijas darbinieku darbu reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi netika konstatēti. Savukārt CSN prasību pārkāpējs ir ieinteresēts sniegt tādu lietas apstākļu izklāstu, kas izdevīgs viņam, lai varētu izvairīties no administratīvā soda.

[2.6] Saskaņā ar LAPK 243.pantu par pierādīšanas līdzekļiem, ar kuriem var konstatēt faktus, uz kuru pamata institūcijas nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, kalpo protokols par administratīvo pārkāpumu, personas paskaidrojumi, kuru sauc pie administratīvās atbildības, cietušā un liecinieka liecības, citi dokumenti, kā arī pārkāpumu fiksējošie līdzekļi.

Par pierādījumiem šajā lietā var kalpot Protokols, fotouzņēmumi un pieteicēja iesniegtais iesniegums, kurā viņš norāda, ka novietoja transportlīdzekli Dzirnavu ielā astoņu soļu attālumā līdz krustošanās vietai ar Riepnieku ielu, taču fotouzņēmumi liecina par citiem pārkāpuma apstākļiem.

[2.7] LAPK 149.[10] panta piektās daļas sankcija transportlīdzekļu vadītājiem paredz piemērot konstantu naudas sodu 30 latu apmērā. Ja likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu likuma noteikumu, iestādei vairs nav iespējas lemt par piemērotākajām tiesiskajām sekām. Tātad šī norma paredz iestādes rīcības ierobežojumu, t.i., likumdevējs jau ir paredzējis samērīguma un lietderības apsvērumus, nosakot, ka ir piemērojams naudas sods 30 latu apmērā. Tādējādi piemēroto sodu nav iespējams samazināt vai grozīt.

[3] 2011.gada 5.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *A.K.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Pieteikums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[3.1] Starp Riepnieku ielu un Dzirnavu ielu atradās gandrīz 1,2 metru augsts sniega valnis, aiz kura uz Dzirnavu ielas pieteicējs novietoja stāvēšanai atļautā vietā savu dienesta auto. No vietas, kur pieteicējs novietoja transportlīdzekli, līdz krustojumam bija vairāki metri. Pieteicējs pieļauj, ka, vadoties pēc nosacītām krustojuma robežām, varēja būt tā, ka sniega valnis no uzstādītajām ceļa zīmēm atradās vēl 5-6 metru garumā. Neskatoties uz to, pieteicējam tika sastādīts Protokols.

[3.2] Iestādes amatpersona pieteicējam telefonsarunā paskaidrojusi, ka ar lietas materiāliem, tostarp pārkāpuma vietas fotogrāfijām, pieteicējs var iepazīties tikai tad, kad pieteicējs samaksās bankā rēķinu. Pieteicējam šāda kārtība nav saprotama.

[3.3] Pieteicējam arī nav skaidrs, kā aprēķina sniega vaļņa garumu aiz transportlīdzekļa, jo fotogrāfijā redzamais ir atkarīgs no tā, no kāda attāluma un kādā leņķī fotogrāfijas uzņemtas, un arī no tā, kad fotogrāfijas uzņemtas.

[3.4] Riepnieku iela ir vienvirziena iela un, braucot pa Dzirnavu ielu Maskavas priekšpilsētas virzienā, labo pagriezienu vispār nedrīkst veikt, jo minētajā krustojumā atrodas zīme, kas aizliedz iebraukt Riepnieku ielā.

[3.5] Riepnieku ielā, braucot atļautajā virzienā, kreisajā malā atļauts stāvēt, un tur stāv novietotas automašīnas.

[3.6] Sniega vaļņa augstums bija tāds, ka nebija iespējams redzēt tam pāri, sēžot mašīnā un braucot pa Riepnieku ielu.

[3.7] Krustojuma reālās robežas sniega pārpilnības dēļ nebija iespējams noteikt.

[4] 2011.gada 21.aprīlī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemts Iestādes paskaidrojums par *A.K.* pieteikumu, kurā norādīts, ka Iestāde *A.K.* pieteikumu neatzīst pilnā apjomā, pamatojoties uz Lēmumā un turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.1] Lēmums pieņemts likumīgi un pamatoti. Pieteikumā minētie apgalvojumi nevar būt par pamatu Lēmuma atcelšanai, jo pārkāpums ir noticis.

[4.2] Pēc Lēmuma pieņemšanas Iestādei bija telefoniska saruna ar pieteicēju, kuras laikā pieteicējam tika izskaidrots, ka viņam ir tiesības iepazīties ar lietas materiāliem, savukārt, ja vēlas saņemt materiālu kopijas, par tām ir jāmaksā saskaņā ar Valsts policijas 2009.gada 11.novembra noteikumiem Nr.25 „Kārtība, kādā Valsts policija sniedz un uzskaita kopēšanas maksas pakalpojumu privātpersonai", kas izdoti saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 72.panta pirmās daļas 2.punktu.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā minētajiem apsvērumiem. Papildus norādīja, ka bija dzirdējis pa televīziju Valsts kontrolieres Ingunas Sudrabas teikto, ka Valsts policija ir noslēgusi nepamatotu līgumu ar Rīgas pilsētas pašvaldību, izrietoši no tā Valsts policijas inspektori, strādājot Rīgas pilsētā, nedara savu tiešo darbu. Fiksēt pārkāpumus saistībā ar stāvēšanas noteikumu pārkāpumiem ir pašvaldības policijas, nevis Valsts policijas amatpersonu kompetencē.

Iestādes pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumā minētajiem apsvērumiem.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas materiālus un pārbaudot lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[7] Ar pārsūdzēto Lēmumu pieteicējam piemērots administratīvais naudas sods 30 latu apmērā par CSN 135.6.apakšpunkta pārkāpumu, par ko paredzēta atbildība LAPK $149.^{10}$ panta piektās daļas 8.punktā.

CSN 135.6.apakšpunkts noteic, ka ir aizliegts apstāties un stāvēt brauktuvju krustošanās vietā un tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās vai šķērsotās brauktuves malas (..).

Savukārt LAPK $149.^{10}$ panta piektās daļas 8.punkts (redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī) paredz, ka par stāvēšanu brauktuvju krustošanās vietā vai tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās vai šķērsotās brauktuves malas – uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 30 latu apmērā.

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka persona transportlīdzekli novietojusi stāvēšanai brauktuvju krustošanās vietā vai tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās vai šķērsotās brauktuves malas.

[8] Tiesa lietā konstatē šādus strīda izšķiršanai būtiskus pierādījumus.

[8.1] Protokols un tam pievienotie pārkāpuma vietā uzņemtie fotoattēli.

[8.2] Pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumā, kā arī pieteikumā tiesai norādītie paskaidrojumi un pieteicēja pašrocīgi sastādītā pārkāpuma vietas shēma.

[8.3] CSDD datu bāzes izdruka, kurā norādīts, ka pieteicēja transportlīdzekļa *OPEL ASTRA*, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, garums ir 4,515 metri.

[9] Saskaņā ar LAPK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Turklāt nevienam no minētajiem pierādījumiem nav piešķirama lielāka nozīme iepretim citam.

[10] Tiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai vietā, kur pieteicējs bija novietojis stāvēšanai savu transportlīdzekli, bija atļauts to darīt.

[11] Vispirms tiesa konstatē, ka atbilstoši Protokolā fiksētajam pārkāpuma faktam, pieteicēja transportlīdzeklis stāvējis brauktuvju krustošanās vietā. Tiesa minētajam formulējumam nepiekrīt turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Noskaidrojot jēdziena „brauktuvju krustošanās vieta" jēgu un saturu, konstatējams, ka ne CSN, ne kādā citā normatīvajā aktā minētais jēdziens nav konkrēti definēts.

CSN 1.24.apakšpunkts noteic, ka krustojums ir vieta, kur krustojas, piekļaujas vai atzarojas ceļi vienā līmenī. Krustojums ir norobežots ar iedomātām līnijām, kas savieno brauktuves pretējo malu noapaļojuma sākumu.

Ceļu satiksmes likuma 1.panta 3.punkts noteic, ka ceļš ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (autoceļš, iela, prospekts, šķērsiela un tamlīdzīgas teritorijas visā platumā, ieskaitot brauktuvi, ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas) (..).

Atbilstoši CSN 1.8.apakšpunktam brauktuve ir ceļa daļa, kas paredzēta transportlīdzekļu braukšanai.

Tādējādi „ceļš" ir plašāks jēdziens nekā „brauktuve". Proti, ar brauktuvi jāsaprot ceļa daļa, neieskaitot ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas, respektīvi, neieskaitot tās vietas, kas nav paredzētas transportlīdzekļu braukšanai. Līdz ar to jēdziens „krustojums" sevī ietver arī jēdzienu „brauktuvju krustošanās vieta".

Tādējādi ar krustojumu šaurākā nozīmē jāsaprot vieta, kur krustojas brauktuves. Tieši šādā nozīmē ir jātulko CSN 1.24.punkts. Uz to norāda tiesību normas teksts, kas noteic krustojuma robežas. Proti, krustojums ir norobežots ar iedomātām līnijām, kas savieno brauktuves pretējo malu noapaļojuma sākumu. Tātad krustojumā iekļaujas tikai krustojošos brauktuvju teritorija, nevis visas ceļa daļas.

No iepriekš minētā secināms, ka ar CSN 135.6.punktā minēto brauktuvju krustošanās vietu saprotams arī CSN 1.24. punktā minētais krustojums (*skatīt arī Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 18.aprīļa sprieduma lietā Nr.A42517409 9.punktu*).

Tiesai ir zināms konkrētā krustojuma stāvoklis dabā. Tiesa konstatē, ka ziemas apstākļos izveidojusies situācija brauktuvju krustošanās vietas noteikšanas kontekstā ir atšķirīga no parastās. No Rīgas ģeogrāfiskās informācijas sistēmas, kas publiski pieejama interneta vietnē www.rigis.lv, ir redzams, ka normālos apstākļos Riepnieku ielai ir divas joslas, bet Riepnieku un Dzirnavu ielu brauktuvju krustošanās vieta praktiski ir vienā līnijā ar ceļa zīmes „Iebraukt aizliegts" atrašanās vietu. No Protokolam pievienotajām fotogrāfijām (pretēji pieteicēja pašrocīgi sastādītajai shēmai) ir redzams, ka pieteicēja transportlīdzeklis novietots aiz iedomātas līnijas, kas savienotu ceļa zīmi „Iebraukt aizliegts" un Dzirnavu ielu paralēlā virzienā Riepnieku ielai, tātad – Riepnieku un Dzirnavu ielu krustojumā pie parastiem apstākļiem. Tomēr no tām pašām fotogrāfijām ir redzams, ka pārkāpuma

konstatēšanas dienā ir izveidojušies atšķirīgi apstākļi, proti, netīrītā sniega dēļ Riepnieku ielai faktiski ir tikai viena josla, bet starp pieteicēja transportlīdzekli un Riepnieku ielas braucamās daļas kreiso pusi (raugoties virzienā uz Dzirnavu ielu) atrodas sniega valnis, kas sašaurinājis Riepnieku ielas brauktuvi un tādā veidā mākslīgi pagarinājis Dzirnavu un Riepnieku ielu brauktuvju krustošanās vietu.

Tiesa konstatē, ka pieteicēja transportlīdzeklis nav novietots tā, ka aizšķērsotu brauktuvi transportlīdzekļiem, kas iebrauc krustojumā no Riepnieku ielas. Tādēļ tiesa atzīst, ka pieteicēja transportlīdzeklis nav atradies brauktuvju krustošanās vietā.

[12] Tomēr tiesa norāda, ka patstāvīgs pamats pieteicēja saukšanai pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[10] panta piektās daļas 8.punkta ir arī stāvēšana tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās brauktuves malas.

Tiesa atzīst, ka ar Lēmumu šāds pamats ir konstatēts, un tādēļ Protokolā norādītais pārkāpuma neprecīzais formulējums nevar būt par pamatu pieteicēja atbrīvošanai no atbildības.

[13] Tādējādi, izrietoši no iepriekš minētā, tiesa pārbaudīs, vai lietā ir pierādīts, ka pieteicēja transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās brauktuves malas.

[14] Ir vispārzināms fakts, ka mūsdienu vieglā automobiļa garums parasti nepārsniedz piecus metrus (*skatīt, piemēram,* http://lv.wikipedia.org/wiki/Viegl%C4%81_automa%C5%A1%C4%ABna, *skatīts 2012.gada 27.aprīlī*).

Tiesas ieskatā CSN 135.6.apakšpunkta normas, kas nosaka aizliegumu apstāties un stāvēt tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās brauktuves malas, mērķis ir panākt, lai starp pēdējo pirms brauktuvju krustošanās vietas novietoto transportlīdzekli un brauktuvju krustošanās vietu būtu tāds attālums, kas nepārsniedz viena vieglā automobiļa garumu, tādējādi ceļu satiksmes dalībnieku drošības labad nodrošinot redzamību pirms brauktuvju krustošanās vietām.

Pieteicēja transportlīdzekļa garums ir 4,515 metri. Tādējādi, precīzi zinot transportlīdzekļa garumu, to var izmantot kā mērogu, izpētot pārkāpuma vietā uzņemtās fotogrāfijas.

No Protokolam pievienotajām fotogrāfijām ir acīmredzami, tas ir, skaidri un nepārprotami, konstatējams, ka attālums starp pieteicēja transportlīdzekli un sniega valņa malu, kas izskatāmajā gadījumā kalpo brauktuvju krustošanās vietas noteikšanai, ir mazāks par pieteicēja automašīnas garumu. Līdz ar to tiesai nav nekādu saprātīgu šaubu, ka šajā attālumā neietilptu vēl viena vieglā automašīna un šis attālums ir mazāks par pieciem metriem.

Pieteicējs norādījis, ka šis attālums bija astoņi soļi, nepaskaidrojot gan, cik liels tas, viņaprāt, bijis metros. Tiesas ieskatā, lai arī soļa garums katram cilvēkam ir atšķirīgs atkarībā no viņa fiziskajiem parametriem, tomēr parasti tas nepārsniedz vienu metru. Pieteicēja izvirzīto argumentu par astoņu soļu attālumu tiesa izprot tādējādi, ka pieteicējs uzskata, ka attālums starp pieteicēja transportlīdzekli un sniega valņa malu bijis lielāks par pieciem metriem. Tomēr šāds pieteicēja viedoklis ir nepamatots, jo tiesa jau iepriekš nonāca pie nešaubīga secinājuma, ka minētais attālums ir acīmredzami mazāks par pieciem metriem.

Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējs bija novietojis transportlīdzekli stāvēšanai tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās brauktuves malas, tādēļ ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības atbilstoši LAPK 149.[10] panta piektās daļas 8.punktam.

[15] Pieteicējs norādījis, ka Protokola apstrīdēšanas stadijā viņam nav ticis ļauts iepazīties ar lietas materiāliem, konkrēti – ar Protokolam pievienotajām fotogrāfijām. Tas varētu norādīt uz iespējamu būtisku procesuālu pārkāpumu, ierobežojot pie atbildības sauktās

personas tiesības uz aizstāvību, tomēr konkrētajā gadījumā tiesa uzskata, ka šāda apgalvojuma pamatā ir pieteicēja un Iestādes savstarpējās komunikācijas defekti.

Tiesa vērš pieteicēja uzmanību uz to, ka personai, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, atbilstoši LAPK 260.panta pirmajai daļai, neapšaubāmi ir tiesības iepazīties ar visiem lietas materiāliem, tostarp pārkāpuma vietā uzņemtajām fotogrāfijām, taču no tā neizriet iestādes pienākums bez maksas izsniegt materiālu kopijas, turklāt nosūtot tās pa pastu. Tiesas ieskatā tas ir pašsaprotami, jo ikviena darbība prasa zināmu darbaspēka un resursu patēriņu.

Atbilstoši administratīvā procesa tiesībās atzītajam labas pārvaldības principam valsts pārvaldes iestādei ir jābūt pretimnākošai, gatavai rast konstruktīvu risinājumu. Tiesas ieskatā, Iestādei būtu pienākums bez maksas izsniegt lietas materiālu kopijas un arī nosūtīt tās pa pastu tikai tādā gadījumā, ja vien pieteicējs varētu sniegt tam atbilstošu pamatojumu – piemēram, ja personai nav iztikas līdzekļu un tādēļ tā nevar apmaksāt kopēšanas pakalpojumus vai ja personas dzīvesvieta ir citā valsts reģionā, tādēļ ir apgrūtināta iespēja personīgi ierasties Iestādē u.tml. Nebūtu izslēgts arī citāds problēmas risinājums, piemēram, materiālu ieskenēšana un nosūtīšana personai pa elektronisko pastu.

Konkrētajā situācijā no lietas materiāliem nav konstatējams, ka Iestāde pieteicējam liegusi ierasties un personīgi iepazīties ar lietu, vai tas, ka pieteicējs būtu īpaši pamatojis nepieciešamību lietas materiālus nokopēt un nosūtīt viņam pa pastu, ko Iestāde būtu ignorējusi. Tiesa uzskata, ka pieteicējs nav izpratis Iestādes skaidrojumu par fotokopiju veikšanu kā Iestādes maksas pakalpojumu un vienlaikus nav arī papildus izrādījis ieinteresētību iepazīties ar lietas materiāliem, turklāt Iestādes atteikumu nosūtīt viņam fotoattēlu kopijas izvēlējies kā papildu argumentu sava pieteikuma pamatošanai. Līdz ar to tiesa nesaskata, ka Iestāde būtu nepamatoti ierobežojusi pieteicēja tiesības iepazīties ar lietas materiāliem.

[16] Pieteicējs tiesas sēdē arī pauda viedokli saistībā ar Valsts policijas amatpersonu kompetenci veikt lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu Rīgas pašvaldības administratīvajā teritorijā. Tiesa saprot, ka šis viedoklis balstīts uz tā, kā pieteicējs subjektīvi uztvēris televīzijā dzirdētus Valsts kontrolieres Ingunas Sudrabas izteikumus. Tiesa norāda, ka tai nav zināmi konkrētie izteikumi, taču vērš uzmanību, ka tiesai tie arī nevar būt saistoši, turklāt saistībā ar konkrēto administratīvo pārkāpumu tiem nevar būt nekādas nozīmes, jo tiesai nav nekāda pamata apšaubīt Iestādes un konkrētās amatpersonas, kura sastādīja Protokolu, kompetenci. Tiesas ieskatā tā nepārprotami izriet no likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 6. un 11.punkta, kuros noteikts: policijas darbinieka pamatpienākumi atbilstoši dienesta kompetencei ir veikt satiksmes un satiksmes līdzekļu uzraudzību (11.punkts), kā arī novērst un pārtraukt administratīvos pārkāpumus, noskaidrot vainīgos, savas kompetences ietvaros sastādīt protokolus, izskatīt lietas par šiem pārkāpumiem vai arī nodot tās izskatīšanai pēc pakļautības (6.punkts). Amatpersona, kura sastādīja Protokolu, ir VP RRP KPP PPP CPB inspektors jeb vienkāršoti – Rīgas Ceļu policijas darbinieks. Tiesas ieskatā viedoklis, ka Rīgas Ceļu policijas darbinieks nav tiesīgs konstatēt Rīgas pilsētas teritorijā notikušu administratīvu pārkāpumu ceļu satiksmē, ir klaji absurds.

[17] Saskaņā ar LAPK 32.panta otrajā daļā noteikto, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

LAPK 149.^{10} panta piektās daļas sankcija paredz naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 30 latu apmērā.

Tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā piemērotā tiesību norma – 149.^{10} panta piektā daļa – ir imperatīva tiesību norma, saskaņā ar kuru amatpersonai nav piešķirta rīcības brīvība

lemt par konkrēta lēmuma par naudas soda 30 latu apmērā piemērošanu, ja tiek konstatēts attiecīgais pārkāpums.

Tiesu praksē ir atzīts, ja likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu normu, saskaņā ar kuru ir izdodams obligātais administratīvais akts, tad likumdevējs jau sākotnēji ir izvērtējis sabiedrības un atsevišķas personas tiesiskās intereses, kā rezultātā pieņemta norma, kas noteic, ka, pastāvot konkrētiem faktiskajiem apstākļiem, izdodams obligātais administratīvais akts, kas nav saistīts ar īpašu tā izdošanas vai satura lietderības apsvērumu izvērtēšanu. Citiem vārdiem, lietderības apsvērumus attiecībā uz naudas soda apmēru jau izdarījis likumdevējs, normas sankcijā paredzot fiksētu naudas soda apmēru.

Tādējādi tiesa nonāk pie secinājuma, ka Iestādei, konstatējot CSN 135.6.apakšpunkta pārkāpumu, par ko ir paredzēta administratīvā atbildība saskaņā ar LAPK 149.^{10} panta piektās daļas 6.punktu, bija jāizdod administratīvs akts par transportlīdzekļa vadītāja saukšanu pie administratīvās atbildības, nosakot naudas sodu normas sankcijā paredzētajā fiksētajā apmērā – 30 lati.

[18] Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai, bet *A.K.* pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *A.K.*, personas kods */personas kods/*, pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2011.gada 3.marta lēmuma Nr.1060 atcelšanu (administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums Nr.111782699).

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis /paraksts/ R.Dončenko

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās rajona tiesas

tiesnesis _____ R.Dončenko

Rīgā, 2012.gada 28.aprīlī